

september 2011

DE SCHAKEL

**NEDERLANDSE INTERKERKELIJKE GEMEENTE
TE BENIDORM**

**Kerkelijk centrum " HET ANKER "
Avda. Doctor Severo Ochoa 10
03503 Benidorm**

www.kerkinbenidorm.nl

- Zondag 4 september Ds. W. Hovius
1^e collecte: eredienst/2^e collecte: exploitatie
Commissie van ontvangst: Hanneke v.d. Spek en Emmie Korthof
- Zondag 11 september Ds. W. Hovius
1^e collecte: diakonie / 2^e collecte: exploitatie
Commissie van ontvangst: Margo van Duijn en Emmie Korthof
- Zondag 18 september Ds. W. Hovius
1^e collecte: eredienst/ 2^e collecte: exploitatie
Commissie van ontvangst Margo van Duijn en Alie Vos
- Zondag 25 september Ds. W. Hovius
1^e collecte: Emaüs / 2^e collecte: exploitatie
Commissie van ontvangst Margo van Duijn en Alie Vos
- Zondag 2 oktober Ds. W. Hovius
1^e collecte: eredienst/2^e collecte: exploitatie
Commissie van ontvangst Alie Vos en Joke Blaauw
1^e collecte: Algarve Past./ 2^e collecte: expl.

Na afloop van de dienst is er gelegenheid om koffie te drinken.

Wel en wee in en rond de gemeente.

Op het moment dat ik terugkijk op de afgelopen maanden, ligt er niemand in het ziekenhuis. (Ik beperk me tot de in Spanje wonende en verblijvende gemeenteleden). Dat is wel zo geweest. Kees de Ridder moest opnieuw een teleurstelling verwerken. Hij werd opgenomen in het ziekenhuis(Levante) en ging later per ambulance en vliegtuig naar Nederland voor verdere behandeling. Pieter Doeve verbleef enige tijd in het zelfde ziekenhuis. Inmiddels is hij weer thuis en begonnen aan nieuw traject naar herstel. Geen geringe opgave voor hem en zijn vrouw. Herman Stropkap kwam vanwege een verkeersongeluk met zijn scooter ook in de ziekenhuizen Villajoyosa en Levante terecht. Daar constateerde men schouder- en ribbenbreuken. Ook hij ging per ambulance en vliegtuig naar Nederland terug voor verdere behandeling. Zij wonen, als zij aan de Costa Blanca zijn, in Altea Hills.

Enkele oudere gemeenteleden ondervinden veel moeiten die gepaard gaan met het oud worden. Arend Meijer wordt verzorgd in Clinica Ciudad Patricia. Voor hem en zijn vrouw Anne geen gemakkelijke weg. Corry Donk woont daar ook en heeft het bepaald niet gemakkelijk met haar afnemende mogelijkheden. Hanneke Albrecht is redelijk goed hersteld en vervolgt haar 'moeizame' leven.

Ons bereikte het bericht van overlijden van Gert Voorneveld. Hij is 84 jaar geworden. In het verleden was hij een van onze organisten, initiatiefnemer van een van de wandelgroepen en bij dat alles ook een zeer betrokken lid van de gemeente.

Er zijn ook goede berichten. Max de Wilde- de Ligny herstelde van een gemene aanval van jicht en kon na weken weer samen met ons allen de zondagse vieringen weer meemaken. Op 22 augustus vierde hij met zijn kinderen, kleinkinderen, familie en vrienden zijn 91^e verjaardag.

De trouwdag van Esther Wanders en Andreas Lanting moet nog plaatsvinden. Ook via ons maandblad spreken we de wens uit dat zij een gelukkig leven zullen ontvangen. We hopen ook dat de families Lanting en Wanders lang getuige mogen zijn van het geluk van hun kinderen, zus en broer.

Ties J Prins.

Tot volgend jaar.

De ruim drie maanden in uw/jullie midden werken, zit er weer op. Eerder begonnen en later door gegaan heeft deze periode de nodige volume gegeven. Het was leuk om buiten het liedboek om een zestal liederen uit de bundel Tussentijds in te studeren.

Blij ben ik met de beide organisten Edo Luynenburg en Cor Pors. Zij leverden een hoogstaande bijdrage aan de vieringen. Pieter Faber en Peter Schoonenboom zorgden voor de technische ondersteuning. De laatste verzorgde bovendien alle weken de opmaak van de liederenborden. Andreas Lanting zorgde er voor dat de kerk op zondag open was en dat alle gasten konden worden voorzien van koffie, thee en fris.

Onder de conditie van Jacobus zal ik de maanden september, oktober en november 2012 weer bij jullie zijn. In december dit jaar en januari 2012 zal ik kennis maken met de gemeente Guar-damar del Segura.

Ties J Prins

Weer in Spanje

Voor de zesde keer, sedert 2004, mogen mijn vrouw en ik al weer in Spanje vertoeven en onder en bij U en jou in de Hollandse Gemeente van Benidorm werkzaam zijn, gedurende de maanden September, Oktober en November. Een doorgaans, wat het weer betreft, verrukkelijke tijd! We hopen dat dit ons door onze goede God geschonken wordt.

Het is ook een tijd waarin allerlei activiteiten zich voordoen. Naast de te leiden kerkdienst elke Zondagmorgen en het brengen van pastorale bezoeken komt ook de Bijbelkring bijeen, zijn er de Inloopmorgens en soms andere werkzaamheden.

Dankbaar zijn we te hebben vernomen van de collega's Vermaat, Gorissen en De Groot, hoe fijn ze het bij U hebben gehad! Zij hopen ook weer terug te kunnen komen.

Voor ons zal het wel de laatste periode zijn, dat we onder U verkeren, gelet op onze leeftijd en het feit dat U niet bepaald verlegen bent om predikanten.

We hopen en bidden dat we met en onder U een heel gezegende, zeg maar onvergetelijke tijd mogen hebben.

Fam. Ds. Hovius

De zomer is voorbij

.....de zomer is ten einde..... Jeremia 8:20
Wanneer wij in Spanje arriveren is de zomer bijna voorbij. De 'r' is weer in de maand. Vroeger kregen we als kinderen dan altijd levertraan te slikken. En dat vonden we niet lekker!

Was het in Spanje, zagen we mooi, warm, zonnig weer, in ons land leken juli en augustus wel herfst maanden, met veel regen en een kille temperatuur.

In de tekst klinkt een bittere teleurstelling. Men had vast gedacht en vurig gehoopt dat er van God verlossing zou gekomen zijn uit de macht van Babel. Maar neen hoor! Zoals een jaar van totale misoogst diep teleurstelt zo wordt nu een volk in zijn verwachting van redding en uitkomst beschaamd.

Maar God is niet onrechtvaardig. Bekering tot en echt geloof in Hem ontbreekt. En het volk is zo diep weg gezonken dat Jeruzalem echt ingenomen en verwoest zal worden.

Wie met berouw en verlangen naar herstel tot Hem komt wordt nooit beschaamd. Verlossing is er in de Heiland voor de grootste zondaar. Zien we uit naar Zijn wederkomst? Dan kunnen we toch instemmen met het prachtige koraal van Bach: Herr Jesu wo bleibst Du zo lange? Es wird mir auf Erde so bange!. Eens komt de grote zomer, die nooit meer voorbij gaat, de oogsttijd van Jezus, ook voor ons?

W.Chr.Hovius

Uit de gemeente

Deze rubriek is gewijd aan het wel en wee van diverse leden uit onze eigen gemeente. Juist het weten van de noden en zorgen van elkaar, maar ook van de blijde gebeurtenissen stelt ons in de gelegenheid om voor die ander in ons gebed bij God hulp te vragen of Hem te bedanken. Dat maakt ons pas een hechte gemeenschap, die betrokken is en op elkaar aangewezen. Wij zijn immers geen individuele gelovigen, die alleen een relatie met God en Jezus zoeken, maar een deel van de gemeente van Christus. Dat wil zeggen: Open staan voor elkaar en meeleven en meebidden met de ander. Pas dan geven we inhoud aan het Grote Gebod.

Sietske Calkhoven is inmiddels al weer meer dan 5 maanden onderweg met allerlei onderzoeken naar aanleiding van de problemen met haar heup. Via het Slotervaart-, het Waterland- en het Anthonie van Leeuwenhoekziekenhuis is er tenslotte gelukkig geconstateerd dat er geen kanker in het spel is. Onlangs zou zij worden geopereerd, echter vanwege geconstateerde bloedarmoede is die ingreep uitgesteld. Als medicatie geen resultaat oplevert, zal op termijn via een infuus medicijnen worden toegediend, waarna er hopelijk toch kan worden geopereerd. **Hilbert** deelde me op de valreep mee, dat er gelukkig nog iets fijns te melden is. Zij vieren binnenkort namelijk hun 60-jarig huwelijk.

De naam van **Kees de Ridder** is de laatste weken vaak genoemd tijdens het slotgebed in onze diensten. Kees is enige tijd opgenomen geweest in het Levante-ziekenhuis vanwege een bacterie in zijn nieuwe knieprothese. De prognose was niet al te gunstig en het stond vast, dat er een lange periode mee zou zijn gemoeid. Uiteindelijk vertrokken Kees en Mien, op advies van hun ziektekostenverzekering, naar Nederland, al waar de ingreep werd uitgevoerd. De ruimte die is vrijgekomen na verwijdering van de prothese is opgevuld met een substantie van medicijnen en na drie weken wordt bekeken of er verder kan worden gegaan in dit genezingsproces. Eerst moet zeker zijn, dat de bacterie is verdwenen.

Jan Verschoor berichtte ons kortgeleden dat hij in het ziekenhuis de Gelderse Vallei in Ede een operatie moest ondergaan. Enige dagen later meldde hij dat hij weer thuis was en dat de ingreep was gelukt.

Enige weken geleden werden we opgeschrikt vanwege de zorgwekkende ziektesituatie van **Marry Bouman**. Bij haar werd een goedaardige tumor ontdekt in de linker hartkamer, die er met de grootste spoed uit moest. Dat gebeurde twee dagen later en de chirurg constateerde, dat de operatie perfect was gelukt. Er behoefde zelfs geen hartklep vervangen te worden. Na 8 dagen mocht Marry weer naar huis, zonder nabehandelingen.

Thuis gaat ze volgens eigen zeggen: *met sprongen vooruit en in oktober hopen we weer naar Spanje te gaan.*

Eind april werd bij **Herman Pieters** darmkanker geconstateerd. Gelukkig kon er snel worden ingegrepen en in juni werd hij kort achter elkaar (tweemaal dus) met succes geopereerd. Herman meldt ons, dat het heel goed met hem gaat en dat er nog slechts één standaard operatie dient plaats te vinden, waarna hij hopelijk in het najaar samen met zijn vrouw weer naar Spanje kan komen.

Zoals u wellicht weet, is een aantal maanden geleden bij **Pieter Doeve** de maag weggehaald vanwege een kwaadaardige tumor in dat gebied. Die ingreep was weliswaar prima geslaagd, echter de behandelende artsen adviseerden een uitvoerige nabehandeling, teneinde alle risico's op verkeerde achtergebleven cellen uit te sluiten. Die nabehandeling blijkt voor Pieter ingrijpend en slopend. Uiteraard ook voor zijn vrouw Geeske. Deze week is Pieter begonnen met zijn laatste sessie van maar liefst 9 weken.

Met **Alie Vos** gaat het gelukkig weer de goede kant uit. Bij een vervelende val in haar huis brak ze een ruggenwervel. Lange tijd moest ze gebruik maken van een lastige, maar noodzakelijk brace met daarnaast weer het nodige aan medicijnen. Kortgeleden kwam ze weer terug in Spanje en hopelijk mag eind augustus de brace er definitief af.

Met **Anke van der Meulen** gaat het niet goed. Een poosje geleden heeft ze een maand in het Levante-ziekenhuis gelegen vanwege een ontsteking aan de pancreas. In april werd er een nieuwe heup geplaatst, waarna ze regelmatig naar de fysiotherapeut moest. In die periode werd geconstateerd, dat er veel meer aan de hand was en na onderzoek bleek haar lichaam vol te zitten met kwaadaardige uitzaaiingen. Met de diagnose onbehandelbaar is ze naar huis gestuurd. Ze ligt bij haar zoon thuis in Amsterdam in afwachting van haar opname in het hospice het Veerhuis.

Tenslotte nog een berichtje van **Brigitta Bolt**, oprichter en scriba van onze zustergemeente de Hoeksteen in Guardamar del Segura. Zoals u weet is al weer een lange tijd geleden de kanker teruggekomen op diverse plaatsen in haar lichaam. Na 8 jaar hoopte ze zo, dat die rampspoed voorbij zou zijn. Iedere twee weken ontvang ik een uitvoerig schrijven van haar. Zo hoeft ze haar verhaal maar 1 keer te vertellen en tegelijkertijd kan ze heel veel van zich afschrijven. Ik bewonder haar tot op het bot om zo met haar ziekte om te gaan. Pijn, onzekerheid, zware medicijnen, loslatende huid, weer kaal, afmattende behandelingen en zo moe..... Het zijn wat items die voortdurend door de mails heen opvallen. Maar overal doorheen lees je de hoop, waaruit ze kracht put om verder te gaan en nooit op te geven. Met God aan haar zij, voelt ze zich niet alleen en verloren.

Op donderdag 1 september aanstaande treden **Andreas Lanting en Esther Wanders** in het huwelijk. Zo'n feest maken wij niet vaak mee in onze gemeente. Helaas krijgt u dit bericht pas te lezen, als de bruiloft er op zit, maar uw felicitaties achteraf worden zeker ook zeer op prijs gesteld.

Kees van Duijn

Geloofsbelijdenis, maar dan anders.....

*Ik geloof in God,
voor wie man en vrouw gelijkwaardig zijn;
Hij heeft beiden als zijn evenbeeld geschapen en
aan beiden de zorg voor de wereld toevertrouwd.*

*Ik wil geloven in de belangrijke dingen van het leven;
de relaties tussen mensen, de liefde van man en vrouw,
het geboren worden van een kind,
het doodgaan van iemand die je dierbaar is.
Ik geloof in de nieuwe wereldorde van Jezus;
geen tegenstelling meer van Jood of Griek,
slaaf of vrije, vrouw of man,
want in zijn denken zijn wij allen één.*

*Ik wil geloven in een huis, waar rust, vreugde,
samenzijn en vrede belangrijk zijn.
Waar ieder die er komt
een gevoel van veiligheid en geborgenheid ontvangt.*

*Ik wil geloven in een echte hulpvaardigheid,
waarbij ik niet bang ben,
dat het gaat ten koste van mezelf,
maar waarbij ik mezelf durf te vergeten.*

*Ik zal niet geloven in het oppervlakkig omgaan
met mensen en dingen, zodat het mij ontgaat,
dat er een diepere dimensie
achter de mensen en dingen zit.*

*Ik wil geloven in het open en ontvankelijk leren luisteren
naar mensen en dingen, zodat ik de oproep leer
verstaan die vanuit de mensen en dingen op mij afkomt.
Ik geloof dat wij allen in die Geest,
-oud en jong, man en vrouw-
een hartelijke gemeenschap, "kerk" zullen worden.
Eén doop, één in vergeving
zullen wij opstaan uit alle dood
en burgers worden van het komend rijk.*

Tijdens één van de laatste kerkdiensten vertolkte onze voorganger ds. Ties Prins een wat andere geloofsbelijdenis. Soms kan een nieuwe tekst oude woorden nieuw Leven inblazen.

Het verlangen van een hijgend hert.

Felix Bakker die gewerkt heeft aan de Birma spoorlijn zette mij op het spoor van Ps. 42. Ik zal dadelijk zeggen waarom. Eerst druk ik een fragment af uit deze psalm in de berijming van Gabriel Smit:

***Gelijk een hert, dat opgejaagd, gewond
het koele water niet meer kan bereiken
en kermt en kermt, - o, van de hete grond
een enkele druppel voor het zal bezwijken
een druppel van het dorre, dode lover,
het witte stuifzand of de harde steen,
een druppel, God, en alle pijn is over,
het legt zich neer, - waar, dat weet Gij alleen,***

***Zo smacht mijn bange ziel naar U, mijn God,
zij dorst naar U, Gij zijt haar enige leven.
Heet zijn mijn paden en verzengd mijn lot,
wanneer Gij mij niet van uw drank wilt geven,
de drank van uw genade, licht en zuiver.
Wanneer zal ik haar proeven, zal ik staan
waar ik Uw aangezicht met heilige huiver,
verbijsterd van geluk mag tegengaan?
Mijn tranen zijn mij dag en nacht tot spijs,
men vraagt mij steeds: 'Waar is uw God gebleven?'***

Velen van u zullen vertrouwd zijn met de berijming: 't Hijgend hert der jacht ontkomen, schreeuwt niet sterker naar het genot van de frisse water stromen dan mijn ziel verlangt naar God.'

Felix Bakker vertelde t.g.v. de 65^e herdenking van het einde van de WOII hoe hij met vele anderen aan de spoorlijn werkte. Rotsen moesten worden opgeblazen, puin worden geruimd, bekistingen worden gemaakt. Dat alles in de hitte van de tropenzon. Per uur

nam de dorst toe. Het meegebrachte water was al op halverwege de dag. Helemaal beneden hoorden en zagen deze mannen het frisse water van de rivier de Quai. Onbereikbaar. Dit gevoel wordt ook onder woorden gebracht door de dichter van Ps. 42. Hij ziet het helemaal niet meer zitten. Voor zich ziet hij een hert dat zich vastgelopen heeft in de struiken van wat een stuk oerwoud lijkt. Het hert is daarin terecht omdat het opgejaagd werd door een jagend dier of mens. Daar zit het in de hitte van de zon. Uur na uur. Dag na dag. Wachtend op het einde van zijn leven. En boven hem hoort hij het water stromen, een waterval over hem heen. Onbereikbaar. Met die situatie vergelijkt de dichter van de psalm zich. Opgejaagd door de vijand, vastgelopen in de struiken, bijna uitgedroogd. Zijn tranen zijn hem tot brood. Hij verlangt naar een druppel water. Daarna zal hij zich neerleggen en sterven. Op een plaats waar niemand hem kan vinden. Anoniem. Misschien alleen bekend bij God. Als in een droom denkt hij terug aan betere tijden, toen hij met de mensen optrok naar de tempel. Toen het leven nog goed was en God dichtbij. Tempo doeloe.

De ouderen onder ons dragen herinneringen mee aan wat Felix Bakker onder woorden bracht. Dorst, maar geen water. En de vraag zal ook toen geklonken hebben: ‘waar is God?’ Die herinneringen moeten en mogen een plek hebben. Dat is een wezenlijk onderdeel van herdenken.

Herdenken in de betekenis van de bijbel is niet alleen stilstaan en bepaald worden bij wat er was aan goede en kwade dingen. Het is ook verwachten en geloven, dat er toekomst is. Het Joodse volk vierde elk jaar opnieuw het paasfeest: zij dachten aan de duisternis van Egypte, aan de verlossing uit het land van de dood, en zij geloofden dat God wegen zal openen, telkens weer, naar de toekomst.

Herdenken is ook hopen op vrede, op gerechtigheid in de wereld, tirannen en machtswellustelingen hebben niet het laatste woord. Dat geloof is de enige manier om het hoofd boven water te houden in een wereld waarin nog steeds oorlog wordt gevoerd, waar mensen nog steeds door de zucht naar macht van de ander, honger en dorst lijden, waarin wij rijken toch steeds weer blijken hard te zijn en ons niet laten storen door de nood van de ander.

De psalmist heeft zich gaandeweg losgemaakt van de omklemming van de struiken in het oerwoud. En de hoop groeide: eenmaal zal ik God prijzen, omdat God alle leed heeft weggenomen. Herdenken is ook proberen je te ontworstelen aan de beklemming van de pijnlijke herinneringen, aan de beklemming die je in sommige gevallen meedraagt je leven lang. Je bent dat verplicht ook aan nieuwe generaties. De mof en de jap van toen bestaat niet meer.

Vrede, gerechtigheid, onderling respect, is dat een onbereikbaar ideaal?

Iemand zei eens tegen zijn vriend: ik heb zo vaak aan God willen vragen: wat doe je er aan om het visioen van vrede en gerechtigheid, werkelijkheid te laten worden?

De vriend vroeg: waarom heb je dat dan nooit gevraagd? Waarop de man zei: ik ben veel te bang dat God mij dezelfde vraag stelt: wat doe jij er aan?

Wat doen wij er aan?

Ties J Prins

Deze meditatie werd uitgesproken in de herdenkingsbijeenkomst einde Wereldoorlog II op 15 augustus 2011 in de Hollandse Club te Alfaz del Pi.

Het KRUI SPUNT - informatiebulletin van de NIGA 3e jaargang nr. 3, juli 2011 redactie: J. Loosman

Vooraf.

Er is de afgelopen tijd veel gebeurd in de NIGA. Samen met de Duitse gemeente zijn we ingetrokken in het gloednieuwe Kerkcentrum van de Noorse Zeemanskerk in Alanya. Er heeft een feestelijke opening plaatsgevonden. En de Duitse Pfarrer en de Nederlandse pastor zijn samen voorgegaan in 2-talige vieringen. Ook het Heilig Avondmaal of Eucharistie is daar samen gevierd. Je mag het noemen zoals je het gewend bent. Als het maar gaat om de viering van de verbindende en helende aanwezigheid van de Heer in ons midden.

Op dit moment is het een stille tijd in de kerk. Niet alleen in de NIGA, maar ook in de Duitse en Noorse gemeente. De Duitse gemeente stopt zelfs de kerkdiensten in de zomermaanden. Pfarrer Martin Brunnemann heeft afscheid genomen en een nieuwe voorganger treedt hopelijk in het najaar aan. Intussen is er afgesproken dat Duitse kerkgangers de hele zomertijd te gast zijn in de vieringen van de NIGA. In de praktijk gaat het dan om enkele Nederlanders en enkele Duitsers, af en toe aangevuld met een groepje vakantiegangers. En soms nog wat zoekende gelovigen van andere nationaliteiten.

Ook in de NIGA moeten we maar eens overwegen of het niet beter is in de maanden juli en augustus een zomerstop in te stellen. Intussen houden pastor Pim Rijnders en zijn vrouw Jenny het goed vol in de warmte. Misschien wel mede dankzij de mooie nieuwe pastorie, die zij net betrokken hebben. Met veel woorden

van dank voor Ernst Meijer die samen met John en Marij Baetens een hele nieuwe inventaris heeft uitgezocht en aangeschaft. Dat kon door een paar genereuze giften uit Nederland en België.

Noorse, Nederlandse en Duitse voorganger

Dit nummer van Kruispunt is vooral bedoeld om aan ieder die de afgelopen tijd niet in Alanya was de gelegenheid te bieden kennis te maken met pastor Rijnders, met het nieuwe Kerkcentrum en met de nieuwe pastorie.

Bent u voor het eerst op zoek naar het nieuwe Kerkcentrum? Het adres van de nieuwe kerkruimte is Yasar Dogu Caddesi 43/A. U kunt dat goed vinden als u eerst naar het winkelcentrum Alanyum gaat (per bus met lijn 2 of 3 of een van de vele busjes die naar en vanaf Mahmutlar rijdt). Neem tegenover het Alanyum, bij de stoplichten, de straat Kardelen Sokak. Het is dan 250m. tot aan de kruising met Yasar Dogu Caddesi. Ga daar naar rechts en na 200m. ziet u de Norske Sjømannskirken op nr. 43/A, de begane grond van het Kitap appartementengebouw

Ook op de website www.nlga-turkije.nl vindt u de weg naar kerk en pastorie.

Om even bij stil te staan

Voordat de kerkdienst begint is er de binnenkomst in het kerkgebouw. Sinds enkele jaren kennen we de goede gewoonte om een ieder welkom te heten bij de deur. Hoe belangrijk dit is merken wij uit de reacties van de bezoekers. Er zijn geregeld gasten in ons midden die op een camping, hotel of appartement verblijven die dit welkom als zeer positief ervaren.

Welkom geheten worden en welkom zijn in de dienst zijn een wezenlijk onderdeel van het gemeente-zijn op zondag. Wij weerspiegelen daarin de gastvrijheid van de Heer die mensen uitnodigt tot Hem te komen.

Als nieuweling in een gemeente stap je meestal niet zo gauw op mensen af om je voor te stellen. Het is daarom van groot belang dat we oog hebben voor wie nieuw is of die misschien al een poosje niet meer in de kerk zijn geweest.

Een warm welkom en een leuk gesprek breekt het ijs en zal mensen aansporen vaker onze kerk te bezoeken.

Drs. P.E.G. Wiekeraad en zijn vakantiepastoraat.

Begin dit jaar (2011) bereikte onze kerkenraad een officiële uitnodiging tot het bijwonen van een viering van 25 jaar vakantiepastoraat onder Nederlanders in het Sauerland (Duitsland) middels een brief van de predikant van de Evangelisch-Lutherse Kirchengemeinde te Medebach.

Hoe zat dat nu ? Tja, de aanleiding was dat dit werk aldaar al 25 jaar gedaan wordt door het Nederlandse predikanten echtpaar Piet en Gré Wiekeraad – ieder jaar gedurende twee maanden in de zomer en ook rond het jaareinde. Maar zoals velen van ons weten is dominee Wiekeraad ook meerdere malen “kwartaal predikant” geweest in onze gemeente – daar zit dus het verband.

Bovendien viel het jubileum min of meer samen met de 70e verjaardag van ds. Wiekeraad.

De kerkenraad verzocht ondergetekende als zijn afgezant de feestelijkheden bij te wonen (wij waren toch al in Nederland). Er bleken overigens meer bezoekers vanuit Nederland aanwezig te zijn, sommigen op eigen initiatief, en anderen op uitnodiging. Maar allen met een oude of bestaande band met de NIGB: de echtparen Ros, Ettinger, Verschoor en Westendorp en zelfs dominee en mevrouw Barnhoorn.

Op Zaterdag de 16^e juli was er een ontvangst ter gelegenheid van de verjaardag van ds. Wiekeraad door vele mensen bezocht, waaronder verschillende Duitse collega predikanten.

Tijdens die ontvangst heb ik een gift onder couvert namens de NIGB aan ds. Wiekeraad mogen overhandigen, ten behoeve van het planten van bomen in Israel. Dat was zijn wens.

Op Zondag de 17^e werd er een Duits/Nederlandse herdenkingsdienst gehouden in de open lucht, omdat het kerkje in Medebach te klein was om alle mensen te bevatten. Het weer was regenachtig, maar iedereen bleef gelukkig droog dank zij twee grote tenten.

Ds.Wiekeraad's preek was op basis van Psalm 100 (“een lofzang voor het offer”) en ging in het Nederlands en het Duits – het gemak waarmee hij “even” van de ene naar de andere taal wisselde was ronduit verbazend !

We hopen het echtpaar Wiekeraad in 2013 nog eens te mogen begroeten in Benidorm.

L. den Dulk.

Drs. Wiekeraad en echtgenote

Uitgelicht.....

Deze rubriek treft u in elke nieuwe uitgave van de Schakel aan. Het is in dit terugkerende artikel de bedoeling een vrijwilliger of vrijwilligers van onze kerkgemeenschap even in het zonnetje te zetten, vanwege een (vaste) klus, die hij of zij soms al jaren vervult, zonder dat veel van onze gemeenteleden daarvan op de hoogte zijn. Een schouderklopje is hierbij zeker op zijn plaats. Vandaar uitgelicht.

Deze keer halen we wel een bijzonder iemand voor het voetlicht. Hadden we in één van de laatste Schakels een interview met Frieda van Melsen, ons oudste gemeentelid van 98 jaar, nu laten we u kennismaken met de zesjarige **Lucas Langendoen**, verreweg ons jongste gemeentelid.

Lucas is de zoon van Johan en Miranda Langendoen, die samen met de ouders van Miranda, Karel en Dieny den Hollander een kleine twee jaar geleden lid werden van onze gemeente.

Zondagskind Lucas is geboren op 03-04-05. Hij bezoekt Elians Internationale School in la Nucia en heeft het daar erg naar zijn zin.

Als ik Lucas wat uitdaag iets over school te vertellen, reageert hij niet direct, maar kort daarna is hij niet meer te houden: *Ik leer daar Engels, natuurlijk Spaans en thuis spreek ik Nederlands. En dat gaat best goed. Moeder Miranda vult aan: Zelfs die specifieke accenten neemt hij ook over.*

Lucas vervolgt: En in mijn klas zitten ongeveer 20 kinderen uit Engeland, Spanje natuurlijk, Rusland en ook nog eentje uit Nederland. Ik heb al veel vriendjes, zoals Jay, Rocco, Kiko en zelfs al een vriendinnetje Gigi. Op school eten we ook: een echt driegangenmenu en meestal een lekker toetje.

Kees: Lucas ik schrijf deze keer dus wat over jou in ons kerkblad de Schakel. Hoe vind je dat eigenlijk?

Lucas: Dat is leuk, maar zondags in de kerk is het wel saai en heel lang. Vader Johan zucht wat voor zich uit en reageert enigszins gelaten: Tussen alle lieve en oudere gemeenteleden is het voor Lucas heel lastig. In een gemiddelde Nederlandse gemeente heb je over het algemeen meer kinderen, die de diensten bezoeken en die vervolgens apart worden opgevangen in een kindernevendienst. Ik snap best, dat dat hier heel moeilijk is en ik zou het best zelf willen doen, maar ik realiseer me heel goed, dat Lucas van mij minder zal aannemen dan van een vreemde. Dat probleem is in wezen onze grootste zorg in de geloofsopvoeding van Lucas. Hij is steeds minder gemotiveerd om mee te gaan naar de kerk. Misschien moet de kerkenraad zich eens over deze situatie buigen. Wellicht wil iemand uit ons midden wel 1 keer in de 2 weken Lucas een half uurtje coachen in een soort nevendienst. Vrijwilligers gevraagd dus.

Enige jaren geleden was het voor iedere voorganger een goede gewoonte een kind uit de kerk te vragen de kaarsen op de liturgische tafel aan te steken via de altijd brandende Paaskaars. Steevast was dat toen Marissa Bouman. Nadat die echter zo'n kleine twee jaar iedere zondag de kaarsen had aangestoken, meldde ze zich een keer in de consistorie om de kerkenraad

dringend te vragen, haar naam niet meer door te geven aan de volgende, nieuwe dominee.....

Vanaf dat moment kwam Lucas in beeld, vooral omdat zijn ouders inmiddels al diverse taken in de kerkgemeenschap voor hun rekening namen. Op die manier wende Lucas er al op een vroeg moment aan, dat je best wat voor een ander mag doen.

Zo gezegd zo gedaan. Lucas werd gevraagd of hij de kaarsen wilde aansteken. Nu ging dat in het verleden nog wel eens fout. Voor het aansteken van de kaarsen werd een kleine kaars gebruikt, die het vlammetje van de Paaskaars overbracht naar de beide kaarsen op de liturgische tafel. En als die kleine kaars wat scheef werd gehouden, dan zag je als gemeente een spoor van kaarsvetdruppels op het vaste tapijt van het liturgisch centrum vallen.....

Toen Lucas kwam gingen we dat anders organiseren. Willem Blaauw zorgde voor lange lucifers, die nu iedere zondag door Lucas worden gebruikt. Hij kent de vaste plek van ieder attribuut, haalt achter het preekgestoelte de lange lucifer, steekt die aan via de Paaskaars en brengt het licht over naar de twee kaarsen op de liturgische tafel. Een aantal maanden geleden was het voor Lucas nog wel eens lastig de fel brandende lange lucifer uit te blazen, maar tegenwoordig doet hij dat met een ferme blaas. En daar komt dan nog een tweede achteraan, om zeker te zijn, dat de lucifer ook echt gedoofd is.

Daarna volgt er een tweede vast ritueel. Lucas heeft namelijk meestal nog een gedichtje of versje bij zich, dat hij voorleest. Hij krijgt dan de speciale handmicrofoon van de dominee en draagt zonder onderbreken zijn verhaaltje voor.

Persoonlijk vind ik het altijd ontroerend en ik denk, dat menige opa en oma in de kerk in Lucas zijn of haar kleinkind ziet uit het verre Nederland. Hulp van de dominee bij het hanteren van de microfoon vindt hij niet nodig. Dat kan hij prima zelf regelen: even de controle of de knop goed staat en dan zijn bijdrage.

Ook op dit gebied groeit Lucas. Was in het verleden zijn voordracht wat moeilijk te volgen, tegenwoordig is ieder woord goed hoorbaar en duidelijk. Ga zo door Lucas.

Hieronder een bijdrage van Lucas tijdens één van de laatste diensten:

*Zeg God je kleine zorgen, in 't kinderlijk gebed.
Geloof, dat Hij voorzeker, ook op jouw bede let.
Ja, elk mag tot Hem komen, geen kind is Hem te groot of te klein.
Hij wil, om Jezus wille, je trouwe Vader zijn.*

En mocht u denken, dat de bijdragen van Lucas in de diensten nu toch wel allemaal zijn opgesomd, dan hebt u het mis, want ook tijdens de collectes helpt Lucas een handje. Hij zorgt ervoor, dat iedereen zijn of haar bijdrage in de collectezak deponeert. Sterker nog, ik ben er bijna zeker van, dat Lucas precies ziet wie wat in het zakje stopt. Gelukkig houdt hij dat altijd voor zichzelf.....

Kees van Duijn.

VERWACHTING

*Als de dag begint te doven
en de zon mij niet meer ziet,
als de schemering gaat komen
en ik stil wordt van verdriet,
als de nacht valt en mijn vogel
niet meer opdaagt met een lied
na mijn duisternis Uw licht
na mijn zwijgen Uw gedicht.*

Jaap Zijlstra

School, kerk, gezin

Onderstaand artikel werd ons aangereikt door Wim Deurloo. Hij vond het stuk belangrijk genoeg om het op te nemen in ons kerkblad. De bijdrage werd geschreven door Leo Oosterom, namens de Jeugdraad van de Protestantse Gemeente te Helmond.

Vroeger was er de drie-eenheid van het christelijk onderwijs, de kerkelijke catechisatie en de geloofsopvoeding thuis. We dompelden onze kinderen op alle vlakken van hun bestaan onder in de taal en rituelen van de christelijke traditie. Meer onbewust dan bewust trouwens. Het gebeurde gewoon. Net zoals dat met onszelf was gebeurd toen we jong waren. Er ergens hoopten we dan dat de kinderen zelf de draad zouden oppakken, dat zij het geloof verder zouden dragen en doorgeven aan hun kinderen. Zo was tenminste de theorie. In de praktijk pakte die drie-eenheid van kerk, school en gezin met een C ervoor niet altijd even handig uit. De Nederlandse literatuur is een vindplaats voor de ontsporingen, dwang en schijnheiligheid die zich in deze christelijke bolwerken konden ontwikkelen. Geen reden tot nostalgie dus, wel tot nadenken.

Ik ben wel van vroeger, maar toch van ruim na de bovengenoemde generatie. Toen ik opgroeide waren de christelijke school, de kerk en het gezinsleven al bezig om ieder hun eigen weg te gaan. De school geloofde in haar eigen opdracht om aan de C gestalte te geven. Inwijding in de Bijbelse taal en verhalen hoorde daar nog maar marginaal bij, inwijding in de traditie en de geloofsgemeenschap, de kerk, zeker niet. Dat proces heeft zich doorgezet. *"De ontwikkeling van kinderen en jongeren in vertrouwen, perspectief en betrokkenheid door onderwijs en educatie"* is het huidige devies van de voormalige Unie voor Christelijk Onderwijs. Het Humanistisch Verbond zou zich er niet voor schamen. Ook in de gezinnen groeide het besef dat je prima een goed mens kunt zijn zonder elke week naar de kerk te gaan, voor iedere maaltijd te bidden of uit de bijbel te lezen. Toch bleef er in veel gezinnen een vaag besef bestaan, dat enige inwijding in de taal en gebruiken van het Christelijk geloof

toch wel wenselijk was. Dus dat moest dan maar op de catechisatie gebeuren.

Intussen zitten we met de situatie dat praktisch al onze kinderen weinig of geen binding meer hebben met de kerk of de christelijke traditie. ‘Ze geloven wel’, haast u er meestal bij te vermelden. U zegt het op een toon die tegelijkertijd berusting, onmacht en een zekere onvrede verraadt. Soms valt er nog een kwaad woord over de waardeloze catechisatie van destijds. Maar u weet ook wel, dat het daar niet aan gelegen heeft. Uw en mijn kinderen zijn opgegroeid in een post-christelijke samenleving. Ze zijn groot geworden met de niet-vanzelfsprekendheid van het geloof. Ze hebben meer impulsen gekregen die hun geloof bevroegen of ontkrachten, dan bevestigende impulsen. Uit die onbalans hebben ze hun conclusies getrokken. Dat is niet goed of slecht. Dat is gewoon een feit. Een ongemakkelijke waarheid.

De last van deze situatie komt nogal eens terecht bij de jeugdwerkers van de gemeente. Die mogen de kinderen ‘ér bijhouden of er weer bij betrekken’. Dat gaat – uitzonderingen daargelaten- niet zomaar lukken. Daar is veel meer voor nodig, dan goede wil

en enthousiasme alleen. Niet minder dan een nieuwe integrale aanpak van de geloofsopvoeding. Let wel: Ik pleit niet voor een restauratie. De klassieke drie-eenheid van kerk, school en gezin is voorbij of je moet verhuizen naar de hartlanden van de orthodoxie. Wel durf ik hier te stellen dat het alleen wat wordt met de geloofsopvoeding als je op al die verschillende velden van het jonge leven het geloof ‘leeft’ en ter sprake brengt. Zolang we in de gezinnen en scholen louter bouwen aan goed burgerschap, en het expliciet religieuze aspect uitbesteden aan de kerk, blijft het een illusie te denken, dat kinderen vanzelf de weg vinden naar het geloof. De kerk alleen – laat staan de catechisatie – is te weinig.

Ik aanvaard de emancipatie van het Christelijk onderwijs en het moderne gezinsleven uit de betutteling van de kerk. Ik ben het er zelfs van harte mee eens. Maar ik betreur het verdwijnen van de Bijbelse verhalen en de geloofstaal uit die instituten. Wie zichzelf

Christelijk noemt verwijst impliciet naar de Christelijke traditie. Het is op zijn minst handig, dat je dan ook iets van die traditie afweet en doorgeeft. Wie denkt, dat die traditie opgaat in goed burgerschap en andere politiek correcte idealen doet zichzelf en de christelijke traditie te kort.

Waar ik op hoop? Een nieuwe en oprechte interesse van christelijk onderwijs en gezinnen in de bronnen van het christelijk geloof. Niet meer onder betutteling van de kerk, wel met ondersteuning van de kerk, waar dat gewenst en nuttig is. Niet afgemeten aan één of andere orthodoxie. Niet omdat het moet. Maar wel vanuit een gezamenlijk verlangen om, met onze kinderen, vertrouwen en inspiratie te vinden in die bronnen van het christelijk geloof. Voor dit leven, deze wereld, deze tijd.

Beukenootje over het Heilig Avondmaal

Toen het paasmaal geëindigd was en Judas was weggegaan, sprak Jezus nog heel lang met Zijn discipelen. Hij was zeer ontroerd. De discipelen zeiden: Nu spreekt Gij vrijuit en niet in gelijkenissen, nu weten wij dat Gij alle dingen weet. Hierom geloven wij, dat Gij van God zijt uitgegaan.

Jezus zei: **Geloven jullie nu?**

Daarna bad Jezus voor Zijn discipelen en zei: Nu weten zij, dat alles wat Gij Mij gegeven hebt van U is. Ik bid voor hen. Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen die Gij Mij gegeven hebt. (Joh. 17 vers 7 – 9).

Jezus zei: **Ik bid niet voor de wereld.** Is dat niet vreemd? Jezus bad alleen voor Zijn discipelen, maar doen wij eigenlijk niet hetzelfde? Als iemand waar je veel van houdt ernstig ziek is, dan bid je met heel je hart daarvoor en op dat ogenblik is er geen ruimte voor de ander. Dat komt later nog wel een keer.

Jezus zorg ging uit naar Zijn discipelen. Die kwamen op dat moment op de eerste plaats.

Het was een vreemde avond geweest. Jezus had er op gestaan om voor de maaltijd hun voeten te wassen. Toen zij aan tafel

zaten, nam Jezus een brood, dankte God er voor, brak het en gaf het aan Zijn discipelen en zei: **Dit is Mijn lichaam.**

Daarna nam Hij een beker wijn, dankte God er voor, gaf het aan Zijn discipelen en zei: **Dit is Mijn bloed,** dat voor vele mensen zal vloeien. Het bezegelt het nieuwe verbond tussen God en de mens. Doe dit tot Mijn gedachtenis.

Nog altijd vieren wij het Heilig Avondmaal als een teken van verzoening tussen God en ons mensen. Laten wij de woorden van Jezus: Ik bid niet voor de wereld niet verkeerd opvatten, want juist voor de wereld , de zondaars (die wij allen zijn) is Jezus gestorven, want er staat geschreven:

Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn. Ook die moet Ik leiden en zij zullen naar Mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder. (Joh. 10 vers 16)

Mevrouw A. Reuse-Tiemersma

Bedankje

Hartverwarmend en ontroerend zijn de blijken van medeleven rondom het overlijden van mijn vrouw, onze mama, oma en oude oma Tiny Wouda - Meijer voelbaar de binding en de vriendschap met haar met ons.

Hartelijk dank, het doet ons goed.

Andries Wouda, kinderen, klein- en achterkleinkinderen

Juli 2011

Tijdens de ziekte van Menno en na zijn overlijden hebben jullie ons veel liefde en aandacht gegeven. Van dichtbij en veraf, in gedachten en gebeden, een kaarsje gebrand, gebeld en heel veel prachtige en lieve kaarten gestuurd. En wat zijn jullie met veel gekomen, om afscheid van Menno te nemen. Het was hartverwarmend. Heel veel dank.

Meta Nieuwenhuis-Zandbergen
Fred, Brigit, Lex en Ronneke
Han, Susan, Thijs en Jelle

De Brug

Het gedicht, De Brug, kreeg ik van een goede vriendin toegestuurd, direct na het overlijden van mijn man. Het hielp mij, doordat ik me realiseerde, dat hoe moeilijk het ook was, ik hem toch heb kunnen bijstaan in de moeilijke weg die hij te bewandelen had.

Ik hoop dat anderen, die dezelfde weg moeten gaan (of al zijn gegaan), ook wat kracht kunnen putten uit dit gedicht.

Inzender bij redactie bekend.

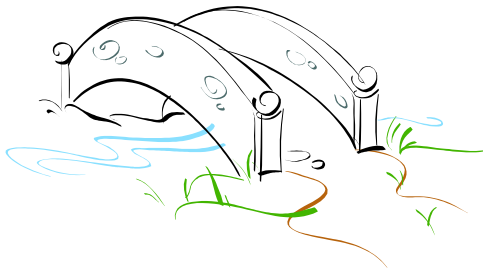
De brug

*Breng jij me weg tot aan de brug.
Ik ben zo bang om daar alleen te staan.
Als wij daar zijn, ga niet direct terug,
maar wacht totdat ik overga
en zwaai me na,
dan voel ik me veilig en vertrouwd.*

*Breng jij me weg tot aan de brug;
Ik heb geen idee hoe diep het water is.
De overkant lijkt me zo ver.
Je kunt de oever niet zien.
Zo ver het oog reikt, zie ik mist.
Ik twijfel aan het verder gaan.*

*Je angst voor de dood
Is als de angst voor het leven:
Het nieuwe lijkt te groot
om het oude op te geven.
In de diepte van je verlangen
ligt de kennis van het nieuwe leven,
zoals de vlinder al weet van vliegen
in zijn donkere cocon.
Breng jij me weg tot aan de brug
en ga dan niet te vlug terug.
Zwaai jij me na, als ik er over ga.
Een heel klein duwtje in mijn rug
is alles wat ik verlang van jou.
Dank voor je liefde en je trouw.
Ik ga nu gauw,
want het begin is reeds in zicht:
Ik voel de warmte van een licht.*

Toine Lacet

GEVANGEN EN TOCH VRIJ?

Westerse vrouwen in het land van Mekka!

In de edities van de Schakel vanaf februari jl. bent u via een uitgebreid interview onder de rubriek Uitgelicht uitvoerig geïnformeerd over het zeer interessante leven van Hannie den Dulk – van Dijk. Tijdens onze gesprekken maakte ze me attent op een boekje, dat ze had geschreven onder de bovengenoemde titel, terwijl ds. Piet Wiekeraad de basisinformatie over de Islam verstrekke en de redactie verzorgde. Het idee ontstond, toen zij met haar man Leo naar Saudi Arabië verhuisde, omdat hij daar een baan bij een oliemaatschappij aangeboden had gekregen.

Aangezien de Westerse wereld, inclusief vele Christenen, de Islam vaak zien als een vijandige religie, leek het mij een goed idee u via dit boekje kennis te laten maken met het leven, wonen en werken van met name Westerse vrouwen in het land van Mekka. Immers het spreekwoord: Onbekend maakt onbemind, is ook hier van toepassing.

Aanvankelijk worden de basisgedachten en de uitgangspunten van de Islam aangegeven. Pas op een later moment gaat Hannie over naar de praktijk van alledag. Het boekje is in een aantal afleveringen opgedeeld.

Kees van Duijn

(deel 4)

Zo'n 15 – 20 kilometer ten zuiden van dit stadje waren de nieuwe raffinaderijen gebouwd en werd er ook aan nieuwe woonwijken gewerkt waar de mensen die op de fabrieken moesten werken zouden komen te wonen. Midden in een stuk kale, lege woestijn werd daar gewerkt. Omdat het schema van de woningbouw nogal achter liep werden wij als een van de eersten gehuisvest in een *compound* ergens halverwege. Een compound is een groep(je) huizen dat is ommuurd en afgesloten met een wachter bij de poort. Onze compound Arabian Homes genaamd, was vrij klein. Ongeveer 150 woningen bij elkaar, van kleine tweeslaapkamer appartementen tot grote huizen. Het was prachtig aangelegd met bomen en palmen, bloemen, acht zwembaden, vier tennisbanen, een recreatiecentrum, een eigen kabeltelevisienet waarop oude video's werden gedraaid en alle huizen waren geheel airconditioned.

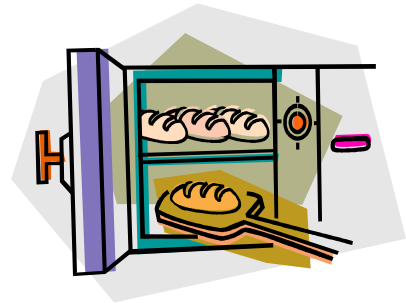
Dat was heerlijk want het was erg warm buiten tot heet toe. In de koelste periode van het jaar als in Nederland een warme zomer. In de heetste periode kon het kwik oplopen tot 45 graden. Het huis was compleet gemeubileerd met een fraaie Amerikaanse keuken en alles erop, eraan en erin. U hebt vast wel eens de foto's gezien in de catalogi van de reisbureaus met van die prachtige plaatjes van vakantieresorts met witte huizen in Spanje en Portugal. Nou, zo ongeveer zag het er uit. Maar je zat wel binnen de muur en achter de slagboom. Buiten de muur was alleen zand, kaal, leeg behalve dan ergens een vuilnishoop. Op loopafstand was er een hotel, ook binnen de muren, een soort gouden kooi dus. Ik heb dat gelukkig nooit zo gevoeld maar anderen hadden er wel last van. Sommige vrouwen konden daar op den duur absoluut niet tegen. Als je jezelf dan niet bezig kunt houden dan gebeuren er soms rare dingen. Er kwamen enkele echtscheidingen uit voort. Eén van de vrouwen moest zelfs terug naar huis en onder psychiatrische behandeling. Ze is gelukkig weer opgeknapt en heeft er nog enkele jaren gewoond.

Van lieverlee raakten de huizen bezet met de families van de Mobil employees. Een zeer gemengd internationaal gezelschap. Amerikanen, Britten, Duitsers, Australiërs, Singapore Chinezen,

Japanners, Zuid Afrikanen en ook 14 Nederlandse gezinnen. De voertaal was Engels en dat hoorde je dan ook in alle tongvallen en accenten. De meeste Nederlandse vrouwen waren niet zo bedreven in het Engels en gingen dan ook naar de Engelse les op de Internationale School. Zelf ging ik niet, ik vond dat ik me aardig kon redden met de taal, maar ik hoorde uiteraard wel de verhalen want ook daar waren vrouwen van diverse nationaliteiten bij elkaar en o.a. ook Saudische vrouwen die het Engels wilden leren spreken. Men was o.a. zeer benieuwd naar elkaars leefgewoonten en dat was één van de redenen waarom de hele groep een keer werd uitgenodigd om in Arabian Homes bij een van de dames koffie en lunch te komen gebruiken. Ik werd daar ook bij uitgenodigd vanwege mijn bijdrage in de proviandering, zoals het bakken van taarten. De jonge Saudische vrouwtjes hadden hiervoor toestemming nodig van hun vaders of echtgenoten en wij, als Westerse vrouwen, hadden moeten beloven dat er absoluut geen enkele man in huis zou zijn. Ze kwamen aangelopen, allemaal volkomen in het zwart en gesluierd. Toch kwamen ze met chaperonnes. Er waren twee oudere vrouwen bij, moeders, die een oogje in het zeil moesten houden. Ze zaten met dicht geknepen pruimenmondjes op de bank en zeiden niets maar hun ogen gingen over en weer. Waarschijnlijk spreken ze geen Engels, dacht ik. Op een gegeven moment werd ik vanuit de keuken door Jopie (een van de Nederlandse vrouwen) geroepen. In het Nederlands uiteraard. Wat precies weet ik niet meer en tot onze stomme verbazing reageerden deze oudere daarop in het Nederlands. Ik dacht toen: daar moet ik het mijne van weten. Hoe is dat nu mogelijk? Wat bleek het geval? Zij waren als Zuid Afrikaanse meisjes, toen al vriendinnen van elkaar, met Saoedische mannen getrouwd maar hadden het Zuid Afrikaans niet verleerd en dat ligt, zoals u waarschijnlijk weet, heel dicht bij de Nederlandse taal. Later zei Jopie tegen me: ‘Ik ben toch zo blij dat ik mijn mond heb gehouden toen ze binnenkwamen, want het lag op het puntje van mijn tong om te zeggen: “Zo, daar zijn de pinguïns”’.

Al gauw werd het initiatief genomen om een soort verenigingsleven te creëren. De vrouwenclub werd opgericht,

gesponsord door de maatschappij. Wij hadden een eigen maandblad en er werden allerlei activiteiten georganiseerd. Speciaal voor de jeugd, of speciaal voor volwassenen, of enkel voor vrouwen. Eenieder die iets als speciale hobby of iets dergelijks had, werd gevraagd dat aan anderen te demonstreren of eventueel te leren. Zo ontstonden er klasjes waarin je de gekste dingen kon leren. Zelf heb ik op die manier het porselein schilderen voor het eerst ontdekt. Ik zag als aankondiging dat er lessen werden gegeven in ‘China painting’. Blijkbaar was mijn Engels nog niet zó goed, want ik wist niet precies wat het was maar het woord *painting* deed het hem. Ik heb altijd al willen leren schilderen. Nou, dit was misschien Chinees schilderen? Maar het woord ‘China’ wordt in de Engelse taal gebruikt voor porseleinen serviesgoed. De Chinezen hebben namelijk het porselein uitgevonden. Ik ben daar bij een Australische lerares die ‘International Teacher’ als titel mocht voeren, op les geweest, maar ik heb ook een kleine cursus koper bewerken gedaan, gegeven door een Indiase dame uit Singapore en een klas van een Britse vrouw in het versieren van eieren à la Fabergé.

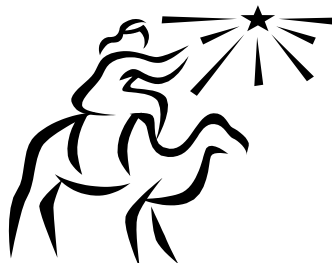
Ook diverse kookcursussen gevolgd, Internationale keuken en zelf heb ik breilessen gegeven en broodbak cursussen, vooral de broodbak cursussen waren een enorm succes. In de winkels was, vooral in de begin jaren, maar één soort brood te koop. Keus was er dus niet en de meeste van ons vonden het niet te eten. Het was wit brood, een beetje zoetig en zacht. Die eerste jaren was de keus in de winkels op alle gebied nog zeer slecht. Dat is gelukkig in de loop der jaren wel veranderd. Omdat er zeer veel geïmporteerd moest worden liep je wel het risico dat, wanneer een artikel op was, het wel eens lang kon duren voor er weer nieuwe voorraad aangevoerd was. Er was geen regelmatige bevoorrading. Aanvankelijk werd b.v. alle bloem vanuit Amerika ingevoerd en daar zat dan ook volkoren meel bij voor het brood bakken. Maar op een gegeven moment was Saudi

Arabië op het punt gekomen dat in het land zelf voldoende tarwe en graan verbouwd werd om in de eigen behoefte te voorzien en dus werd de invoer stopgezet van alle Amerikaanse bloem. Maar de logistiek om hetgeen geïmporteerd werd ook daadwerkelijk goed over het land te verdelen was er niet met als gevolg dat er maandenlang geen bloem op de plank van de supermarkt te vinden was.

Boodschappen doen was overigens al een belevenis op zichzelf. De maatschappij zorgde voor busvervoer (kleine busjes) waarmee de vrouwen naar de supermarkt of groentemarkt konden gaan of gewoon in het stadje winkelen. De bus bracht je daar en wachtte dan tot iedereen klaar was. Reed dan naar de volgende supermarkt of waar we dan ook heen wilden. De chauffeurs (in de eerste jaren waren dat nog Filipinos), waren zeer bezorgd dat er geen vrouw per ongeluk achterbleef. Zij voelden zich echt verantwoordelijk om iedereen weer veilig thuis af te leveren. Ze waren bijzonder voorkomend, droegen je boodschappen van de bus naar je huis tot op het aanrecht in de keuken. Maar ook dat is later veranderd. Een paar jaar later kregen we Saudische chauffeurs en die zeiden boe noch bah tegen je, laat staan dat ze je hielpen met wat dan ook.

Op die wijze kon je de hele ochtend kwijt zijn aan het simpel ‘even’ boodschappen doen. De maatschappij had ook een vliegtuig dat regelmatig tussen Yanbu en Jeddah vloog en waar we als vrouwen gebruik van mochten maken om naar de grote stad te gaan en daar te winkelen. Dat waren nog eens uitstapjes! Echt hoogtenpunten.

(wordt vervolgd)

HERFST

*Wind, koud en killerig,
een mens voelt zich soms ook rillerig.
Innerlijk toch met goede gevoelens
al heeft men nimmer vermoedens
wat het heden nog kan brengen.
Zeker is, 't leven zelf niet te kunnen verlengen.
Voor sommigen als een afgebroken tak
omdat het verdriet je heeft gepakt.
Te kijken ver achterom, zo waar
met het lied van toen, zo klink en klaar.
Mijn handen hebben getast
In niets wat ik voel
De vraag: wat is mijn doel?
Een dunne draad is wat ik nu voel.*

T.H.

Expositie nieuws

De datum van de geplande Gemeentedag is op vrijdag 4 november. We zijn voornemens om de vissen die vorig jaar door de aanwezigen zijn getekend een prominente plaats te geven maar in de kerkzaal zal een rondleiding worden georganiseerd aan de hand van het nieuwe thema; **Bijbelse Bomen**. Voor praktische informatie verwijzen wij u naar vorige Schakels die ook te lezen zijn op de website, zie www.kerkinbenidorm.nl

Het is noodzakelijk dat de Bijbelteksten die worden uitgebeeld duidelijk voor iedereen te lezen zijn. Daarom verzoeken wij u dringend **om werk en teksten in te leveren op of voor zondag 30 oktober**. Alleen dan kunnen we eenheid brengen in de schrijfstijl en hebben we tijd om er een mooie rondwandeling door de Bijbel van te maken. Wilt u verder duidelijk uw naam en tel. nr. op de achterkant vermelden en zorgen dat het werk voorzien is van een stevig ophang systeem?

Welgelukzalig (naar Ps. 1)

Vol van geluk, volzalig is de man die naar de slechte raad niet leven kan die goddelozen leiden heel hun leven. Dat zondaarspad kan hem geen vreugde geven.

Hij zit niet samen met de spotters neer maar vraagt alleen om raad bij God de Heer.

Hij overdenkt Gods wetten dag en nacht omdat hij daar het leven uit verwacht.

Als bomen die aan waterbeken groeien, zal hij elk jaar weer sierlijk bloeien.

Hij geeft zijn goede vruchten op zijn tijd, zijn blad blijft groen en al zijn werk gedijt.

Uit; Verlangend uitzien
van Johan Janse

Tiny van der Graaf

Van het kerkelijk bureau

Zo langzamerhand komen de overwinteraars weer deze kant op en het komt nogal eens voor dat men tijdens een nieuw seizoen in een andere accommodatie verblijft dan wat geregistreerd staat in de administratie.

Mocht dat bij u het geval zijn, wilt u dan zo vriendelijk zijn uw adreswijziging door te geven, zodat de adressenlijst weer bijgewerkt kan worden!

Bij voorbaat dank.

Liesbeth Boekhout

Nieuw lid

Deze maand mochten we de heer en mevrouw C. van der Ende uit 's Gravenzande inschrijven als lid van onze gemeente. Tegelijkertijd werd met ons hun vaste vrijwillige bijdrage afgerekend. We weten broeder en zuster van de Ende hartelijk welkom in onze gemeente.

Kerkelijke activiteiten: vanaf half oktober tot half april

Bijbelstudie	woensdag	van	15.30 tot 16.30 uur
Zangkoor	woensdag	van	09.45 tot 12.00 uur
Schildercursus	woensdag	van	13.00 tot 15.00 uur
Handwerkclub	woensdag	van	13.00 tot 15.00 uur
Inloopochtend	vrijdag	van	10.00 tot 12.00 uur

* Iedere eerste dinsdag van de maand komt er een groepje vrouwen bij elkaar in restaurant Opera in Altea ter versterking van het onderlinge contact. Als u daar bij wilt zijn, meldt u dan aan bij **Herma van der Graaf of Margo van Duijn**.

* Al meerdere jaren organiseert Wandelclub "De sjockers" wekelijks mooie wandelingen in de omgeving van Albir.

Iedere donderdag om 10 uur vertrekken we bij de oude CONSUM (N332) in Albir voor een gemakkelijke wandeling van 7 tot 10 km.

Voor vervoer (vanaf het vertrekpunt) wordt gezorgd.

Inlichtingen: bij **Herman Pieters** (649107120) en **Klaas Visser** (966867391)

Activiteiten Zulluwus:

Een maandelijks dagreisje.

Een jaarlijks Kerstdiner.

Een meerdaagse reis in maart.

Passie spelen.

Elke zondag een eetgroep waar iedereen aan kan deelnemen.

Om de 2 jaar een reünie voor de Spanjegangers in Nederland.

Programma Zulluwus 2011-2012 **(vanaf September 2011 t/m April 2012)**

22 November 2011	Cover de Sant Josep---La Vall d'Uixo
26 December 2011	Jaarlijks Kerstdiner
17 Januari 2012	Dagtrip Murcia
14 Februari 2012	Bloesemtocht Xixona
6 Maart 2012	5 daagse reis Extremadura
Maart	Passiespelen????????? datum nog niet bekend
22 Juni 2012 Nederland	Reünie voor Spanjegangers in Plaats : Giethoorn
Telefoonnummer Coen	622 227 415
Telefoonnummer Rosemarie	966 866 750
Telefoonnummer Ad en Gijsje	966 864 972

Kerkdienst vervoer

Dit artikeltje is bedoeld om de rubriek Kerkdienstvervoer uit te breiden. Wij gaan ervan uit, dat er zeker nog andere gemeenteleden zullen zijn, die zich op onderstaand lijstje zouden willen plaatsen. Ik wacht op uw reactie.

Kees van Duijn
Tel. 965846638.

Pieter Faber: bellen na 20.00 u.	965638022	Campello e.o.
Irene van Zwieten:	965837509	Calpe e.o
Tiny en Joop van der Graaf	965842298	Altea/Albir
Kees en Adri Punt	965847229	Altea/Albir

Nota Bene:

Als u gebruik zou willen maken van één van bovenstaande `vervoerders`, dan gaan we er van uit, dat u tijdig contact met ze opneemt.

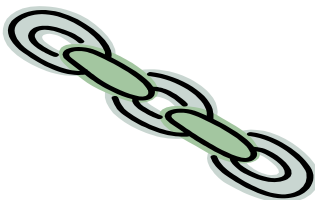
Uiteraard staat en valt elk vervoer met de aanwezigheidssituatie.

De Schakel:

De volgende Schakel zal uitkomen op zondag 2 oktober 2011.

Kopij kunt u tot uiterlijk **woensdag 22 september** aanleveren per e-mail naar het onderstaande e-mail adres.

kerkelijkbureau@kerkinbenidorm.nl

Kerkelijk Centrum "Het Anker"			966 809 201
Pastorie Carrer Siria 3	Edif. Pantoine 1-2a	03581 Albir	966 865 977
Kerkenraad	Kees van Duijn	Voorz./ouderling	965 846 638
	Jan van Luipen	Diaken/scriba	965 871 941
	Wim Blaauw	Ouderling	606 533 595
	Imy van den Hoorn	Diaken	965 846 529
	Mien de Ridder	Diaken	650 463 560
	Wim van Eck	Diaken bijz.opdr.	965 638 154
	Annie van Es	Ouderling	655 404 041
	Rose-Marie van Bussel	Ouderling bijzondere opdracht	966 866 750
	Jan Lanting	Voorzitter	965 873 108
Cie. van ontvangst	Emmie Korthof		649 002 029
Kerkelijk Bureau	Liesbeth Boekhout	vrijdagochtend	966 809 201
	Pieter Doeve	vervanger	
Koster	Gabriël Ruijsenaars		966 882 865
Organisten	Cor Pors		
	Edo Luynenburg		965 756 547
Geluidsinstallatie	Pieter Faber		965 638 022
Vervoer	Indien u vervoer nodig heeft, neemt u dan na 20.00 uur contact op met Pieter Faber		965 638 022
Financiën	Vrijwillige bijdragen:		
	Spanje:	La Caixa nr. 2100 4453 8802 0001 3092 Tnv. Iglesia Evangelica Holandesa en Benidorm Alfaz del Pi	
	Nederland:	Giro nr. 4499449 T.n.v. Nederlandse Evangelische Gemeente te Benidorm	
	Liesbeth Boekhout		655 189 607
Redactie de Schakel	Irene van Zwieten		965 837 509
Eindredacteur	Kees van Duijn		965 846 638
Abonnement	Giro 4499449, t.n.v. Nederlandse Evangelische Gemeente te Benidorm, "De Schakel"		
	Abonnementsgeld 10,00 euro per jaar		
NEGB	Reg. nr. 3034-SE/D	C.I.F.nr. Q 0300385 B.	